

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/162/2017
Identifikačné číslo spisu:	1207204478
Dátum vydania rozhodnutia:	30.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1207204478.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s., so sídlom v Bratislave, IČO: 35 884 916 a 2/ Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody č. 6, proti žalovaným 1/ S. K., bývajúcej v G. a 2/ F. K., bývajúcemu v G., obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou advocatius, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Palackého č. 12, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 52C/31/2007, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2016 sp. zn. 5Co/139/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca 1/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. decembra 2010 č. k. 52C/31/2007-528 za splnenia podmienky existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) určil žalobcu 1/ za výlučného vlastníka pozemku parc. č. 15881/177, zastavaná plocha o výmere 1790 m², tak ako je vyznačený v geometrickom pláne Ing. Jána Mrvu zo dňa 22.10.2004, č. 165/2004, keď dospel k záveru, že právny predchodca žalovaných H. H. kúpnu zmluvou zo dňa 27. októbra 1975 platne previedol sporný pozemok na československý štát. Ako nepeňažný vklad bol vložený Slovenskou republikou do letiskovej spoločnosti žalobcu 1/. Súd prvej inštancie neprihliadol na obranu žalovaných o neplatnosti kúpnej zmluvy. Predmetný pozemok (parc. č. 16351 vo vl. č. 2661 v kat. území Y.) nadobudol ako jediný dedič v konaní po M. H.. S ohľadom na posudzovanie určitosti kúpnej zmluvy podľa § 37 ods. 1 OZ považoval za postačujúci odkaz v zmluve na geometrický plán, v ktorom prevádzaná časť pozemku bola vyznačená nezameniteľným spôsobom. Z vtedy platného hmotného práva podľa súdu nevyplývalo, že geometrický plán musí tvoriť súčasť zmluvy. Zmluvu považoval za platnú, i keď nebola registrovaná štátnym notárstvom; išlo o prevod majetku do socialistického vlastníctva, pri ktorom registrácia nebola potrebná. Za nedôvodnú považoval námietku žalovaných, že sporný pozemok nebol vnesený do majetku žalobcu 1/ ako novovzniknutej letiskovej spoločnosti. Dospel k záveru, že žalobca 1/ nadobudol vlastníctvo k spornému pozemku zo

zákona, ku dňu svojho vzniku dňa 5. mája 2004, v súlade s ustanovením § 7 ods. 2 zákona o letiskových spoločnostiach (zák. č. 136/2004 Z.z.), na základe rozhodnutia ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií SR o vyňatí časti majetku účtovne oddelenej vnútornej organizačnej jednotky Slovenskej správy letísk - Letisko M. R. Štefánika v Bratislave, ktoré má povahu časti podniku. Celé letisko, teda vrátane príľahlých pozemkov, bolo predmetom nepeňažného vkladu do majetku žalobcu 1/. Napokon poukázal i na inštitút vydržania, keďže sporný pozemok bol v užívaní správy letísk od roku 1975 a držba trvá doposiaľ. Dobromyseľnosť žalobcu 1/ vyplýva práve zo skutočnosti, že sporný pozemok bol v roku 1975 odpredaný. Žalovaní vlastnícke práva k pozemku neuplatňovali viac než 30 rokov. Vzhľadom na určenie žalobcu 1/ za výlučného vlastníka sporného pozemku, bolo potrebné zamietnuť návrh žalobcu 2/, ktorý sa domáhal určenia vlastníctva rovnako v celosti, pričom spor o vlastníctvo medzi žalobcami neexistuje. Úspešnému žalobcovi 1/ súd priznal náhradu uplatnených trov konania spolu vo výške 5 758,01 Eur.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. júna 2016 č. k. 5Co/139/2011-672 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanými potvrdil ako vecne správny. Kúpna zmluva bola i podľa názoru odvolacieho súdu perfektným právnym úkonom i z hľadiska určitosti predmetu kúpnej zmluvy (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď ňou došlo k scudzeniu len časti zdedeného pozemku o výmere 1790 m². Súd prvej inštancie správne konštatoval, že geometrický plán, na ktorý odkazovala kúpna zmluva, nemusel byť súčasťou kúpnej zmluvy; predloženie geometrického plánu sa vyžadovalo pre účely registračného konania, resp. pri zápise nadobúdateľa do evidencie nehnuteľností (porovnaj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3382/07). Odporovalo by rozumnému usporiadaniu vecí i účelu, sledovanému predajom podniku ako celku (vymedzenom v § 5 Obchodného zákonníka ako súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podnikania), aby štát pri privatizácii letiska mal zostať naďalej vlastníkom pozemku, tvoriaceho areál letiska, len z dôvodu, že pozemok nebol výslovne špecifikovaný ako súčasť podniku, či už v rozhodnutí ministra alebo v súpise nehnuteľností, ku ktorým katastrálny úrad vykoná len záznam (§ 7 ods. 2, druhá veta zák. č. 136/2004 Z.z.). Štát ako zakladateľ žalobcu 1/ oprávnenne nakladal so sporným pozemkom ako s vlastným, či už na základe kúpnej zmluvy z roku 1975, alebo z titulu vydržania ku dňu 1. januára 1992 na základe oprávnenej držby od roku 1975 do účinnosti tzv. veľkej novely Občianskeho zákonníka. Žalovaní nepreukázali, že sporný pozemok bol žalobcovi 1/ prenajatý. Na požadovanom určení mal žalobca 1/ naliehavý právny záujem, keďže ako vlastníak sporného pozemku nie je v katastri nehnuteľností vedený. S ohľadom na uvedené, súd prvej inštancie správne zamietol návrh žalobcu 2/, ktorým sa z opatrnosti domáhal rovnakého určenia ako žalobca 1/. Odvolací súd zmenil výrok o trovách konania, ktorým boli žalovaní zaviazaní na náhradu trov konania žalobcu 1/ (§ 220 O.s.p.) a podľa § 150 ods. 1 O.s.p. žalobcovi 1/ ich náhradu nepriznal. Odvolací súd v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi 1/ z rovnakých dôvodov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p.). Žalobca 2/ bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalovaným.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní (ďalej aj „dovolatelia“), ktorí navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie odvolaciemu alebo prvoinštančnému súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu označili za nepreskúmateľné, čím namietali vadu znátočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolatelia mali za to, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky nepeňažného vkladu pozemku do majetku žalobcu 1/ zakladateľom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Na preukázanie svojho tvrdenie poukázali na zjednocujúce stanovisko dovolacieho súdu zo 16. decembra 2008 č. CPJ 33/01 - sp. zn. 2 Cdo 250/2007 a na rozhodnutia krajských súdov, ktoré odkazovali na uvedené stanovisko. Nesúhlasili s tvrdením odvolacieho súdu, že pre kvalifikovanú vedomosť zmluvných strán o tom, ktorá časť je predmetom scudzenia a predmetom kúpnej zmluvy z roku 1975, je na základe uváženia odvolacieho súdu postačujúci len odkaz na geometrický plán z roku 1967. V prípade otázky určitosti predmetu kúpnej zmluvy mali za to, že táto otázka je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Na podporu tejto argumentácie odkázali na rozsudok dovolacieho súdu sp. zn. 4 Obo 125/2003, uverejnený v ZSP č. 54/2004, zo 6. mája 1994 sp. zn. Obz 16/1994 a sp. zn. 1 MOboV 16/2006. Právny názor uvedený v odôvodnení odvolacieho súdu je v tejto časti podľa názoru dovolateľov v rozpore s ustanoveniami Občianskeho aj Obchodného zákonníka, preto žiadali rozhodnúť

tak, ako je vyššie uvedené.

4. Žalobca 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ho žiada ako neprípustné zamietnuť, resp. potvrdiť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. Podmienky prípustnosti dovolania sa delia na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie. (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

12. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

13. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428) žalovaní napádajú rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

14. Dovolatelia svoje dovolanie odôvodnili tým, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú

nepreskúmateľné. Žalovaní teda uplatnili prvý dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa s ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

18. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

20. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. V tomto prípade preto ich nie je potrebné opakovať, keďže ani zo strany žalovaných neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s

odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a v odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, takýto postup bol plne v súlade so zákonom; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých založil svoje rozhodnutie a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými podstatnými námietkami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie v spore. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP tak v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

22. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaných podané z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP nie je procesne prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

23. Dovolací súd následne pri posudzovaní prípustnosti dovolania vyvodzovanej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dospel k záveru, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, a preto je potrebné ho odmietnuť.

24. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

25. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

26. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

27. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

28. V danom prípade žalovaní v dovolaní namietali nesprávne právne posúdenie otázky vloženia nepeňažného vkladu pozemku do majetku žalobcu 1/ zakladateľom. Na podporu tejto argumentácie odkázali na rozsudky odvolacieho súdu sp. zn. 4 Obo 125/2003, uverejnený v ZSP č. 54/2004, sp. zn. Obz 16/1994 a sp. zn. 1 MOboV 16/2006, ktoré avšak s predmetnou otázkou vôbec nesúviseli. Dovolatelia v dovolaní takisto nenastolili ustanoveným spôsobom právnu otázku, v zmysle ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolací dôvod nebol preto žalovanými vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre jeho odmietnutie.

29. Je nepochybné, že dovolateľmi v dovolaní vymedzená vyššie uvedená otázka nekorešponduje s právnou otázkou, o d vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolatelia podali dovolanie, ktoré má síce náležitosti v zmysle § 428 CSP (nie je preto daný dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. d/ CSP), v dovolaní však absentuje iná zákonom vyžadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, preto

dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

30. Žalovaní podali dovolanie aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, keď v prípade otázky určitosti predmetu kúpnej zmluvy mali za to, že táto otázka je dovolacím súdom riešená rozdielne. Dovolanie žalovaných ale dovolací súd posúdil podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že dovolací dôvod, ktorý žalovaní uplatnili treba posúdiť takisto podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

31. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že ide o právnu otázku (tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu) a odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

32. „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.

33. Žalovaní poukázali na zjednocujúce stanovisko dovolacieho súdu č. Cpj 33/01, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 250/2007 a na rozhodnutia krajských súdov, ktoré odkazovali na uvedené stanovisko. V stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijatého 3. októbra 2001, sp. zn. Cpj 33/01, bolo uvedené, že zmluva o prevode nehnuteľností musí byť uzavretá v písomnej forme, pričom prejavy vôle účastníkov, vrátane ich podpisov, musia byť na tej istej listine (§ 46 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka); pokiaľ takúto zmluvu, vrátane jej nedielných príloh, tvorí viac ako jeden list, musia byť všetky tieto jednotlivé hárky pevne spojené (zošité) tak, aby tvorili technickú jednotu listiny, a to už pred jej podpísaním. V zmysle uvedeného stanoviska preto nesúhlasili s tvrdením odvolacieho súdu, že pre kvalifikovanú vedomosť zmluvných strán o tom, ktorá časť je predmetom scudzenia a predmetom kúpnej zmluvy z roku 1975, je na základe uváženia odvolacieho súdu postačujúci len odkaz na geometrický plán z roku 1967. Mali za to, že geometrický plán mal byť súčasťou technickej jednoty kúpnej zmluvy, ale keďže sa tak nestalo, považujú uvedenú kúpnu zmluvu za neplatnú.

34. Dovolací súd má za to, že žalovaní nepreukázali existenciu odklonu rozhodnutia odvolacieho súdu od nimi uvedenej ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Žalovaní sa zjavne nestotožnili s názorom súdov nižších inštancií v tom, že sporná kúpna zmluva bola označená za perfektný právny úkon, v ktorom bol postačujúci len odkaz na geometrický plán, avšak netvrdili, resp. nenamietali a označením rozhodnutia dovolacieho súdu nedokladali, že by sa odvolací súd odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke riešenia platnosti kúpnej zmluvy v tom, že geometrický plán mal byť súčasťou technickej jednoty kúpnej zmluvy.

35. Dovolací súd v zmysle vyššie uvedeného poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“ alebo „ÚS SR“) z 28. apríla 2014 sp. zn. IV. ÚS 15/2014 -77, ktorý sa už otázkou nastolenou žalovanými zaoberal. Vyjadril názor, že pevné spojenie (zošitie) jednotlivých listín (hárkov) zmluvy o prevode nehnuteľností vrátane jej nedielných príloh a geometrického plánu, ktorým má dôjsť k rozdeleniu nehnuteľností, predstavuje tzv. technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľností. Pokiaľ zmluva nie je technicky jednotná, ide o nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť navrhovateľ vyzvaný príslušným orgánom katastra. Podľa ústavného súdu v tomto prípade nie je technická jednotu zmluvy o prevode nehnuteľností podmienkou platnosti právneho úkonu, ale iba podmienkou katastrálneho konania.

36. Odvolací súd sa preto v napadnutom rozhodnutí pri posudzovaní otázky platnosti kúpnej zmluvy v predmetnom spore neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

37. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaných z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevyplýva, najvyšší súd odmietol ich dovolanie aj v tejto časti podľa § 447 písm. c/ CSP.

38. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.